

Vänsterpress om Mellanöstern – juni/juli 2017

Denna artikelsamling handlar om lite av varje: det politiska förtrycket i Turkiet, flyktingsituationen (Libyen-Italien), spänningarna mellan Qatar och Saudiarabien (och dess allierade), Syrien och Iran, samt ett debattinlägg om den islamistiska fundamentalismens roll.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under det senaste halvåret (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – maj 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – april 2017](#), [Vänsterpress om amerikanska missilattacken på Syrien – april 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – början av april 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av mars 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mars 2017](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – februari 2017](#)

Martin Fahlgren 7/7 2017

Innehåll

Flamman	1
<i>Italien pressar EU om flyktingar</i>	1
Internationalen	2
<i>Debatt: Såväl fundamentalism som islamofobi måste bekämpas</i>	2
<i>”Myndigheternas försök att krossa oss har misslyckats”</i>	4
<i>Irans inhemska jihadist-problem</i>	5
Offensiv	8
<i>Varför blockerar Saudiarabien Qatar?</i>	8
Proletären	10
<i>USA försöker stycka av östra Syrien – syriska regeringen går på motoffensiv</i>	10
<i>Är kurdiska SDF folkets befriare eller USA-medlöpare?</i>	13
<i>Därför skickade Trump missiler mot Syrien – källor i maktens korridorer berättar</i>	15

Flamman

Italien pressar EU om flyktingar

Jonas Elvander

Internationalen 16/6 2017

Italiens hot om att stänga sina hamnar för migranter är en varning till övriga EU om en situation som håller på att bli alltmer ohållbar. Nu kan ideella organisationers arbete försvåras samtidigt som gränskontrollerna förstärks.

Förra onsdagen meddelade den italienska regeringen att de överväger att stänga sina hamnar för båtar med migranter som inte har italiensk flagg. Anledningen är att antalet migranter som anländer till Italien har stigit kraftigt de senaste månaderna. Mellan januari och juli har 84 000 migranter kommit till landet, bland annat på grund av det gynnsamma vädret. Det är 19 procent mer än under samma period förra året. Bara under den senaste veckan har över 10 000 migranter slussats till Italiens fastland efter att ha räddats på Medelhavet. Hittills har 2 160 människor dött i år.

Ideell "taxitjänst"

Italiens regering har framförallt kritiserat de ideella organisationer som opererar i Medelhavet vid sidan av den italienska kustbevakningen och EU:s gränsövervakningsmyndighet Frontex, strax utanför Libyens kust. Dessa organisationer anses bidra till den så kallade "pull factor" som lockar migranter att våga sig ut på osäkra båtar i hopp om att bli räddade. Enligt kritiker har flera av flera av dem utvecklat ett slags affärsmodell i samarbete med flyktingsmugglare från Libyen som går ut på att räddningsbåtarna och flyktingbåtarna möts på samma ställe utanför Libyens kust. Flera politiker hävdar att denna "taxiverksamhet" uppmuntrar människor i Afrika och Asien att ta sig till Libyen och Europa.

En annan kritik är att räddningsbåtarna från de ideella organisationerna uteslutande lämnar migranterna i Italien i stället för i andra medelhavsländer. Detta har skapat en ohållbar situation i Italien som tar emot tusentals migranter i veckan. Bara förra måndagen anlände 5 000 människor.

Enligt Eugenio Ambrosio, chef för International Organization for Migration i Bryssel, vittnar situationen i Italien framförallt om bristen på solidaritet i EU.

– Italien är det land som bär den största bördan av migrationen. I absoluta tal är antalet migranter fullt hanterligt på EU-nivå men det är det inte för ett enskilt land. Det är inte en fråga om hur många som kommer utan en fråga om solidaritet, säger han.

Konspirationsteorier

I Italien har det gått så långt att konspirationsteorier om migranterna har börjat sprida sig. Enligt en populär sådan ska miljardären George Soros ligga bakom "samarbetet" mellan de ideella organisationerna och flyktingsmugglarna som ett sätt att importera billig arbetskraft till Europa. Högerextrema organisationer har även börjat finansiera fartyg som ska störa räddningsoperationerna och avstävja flyktingbåtarna. I början av juni hade över 50 000 euro samlats ihop via crowdfunding och en fransk anti-muslimsk, identitär organisation ska ha hyrt en båt för att försöka sinka räddningsbåtarna.

Ambrosio tycker att beskrivningen av de ideella organisationernas arbete är felaktig.

– Det är inte en rättvis beskrivning eftersom den utmålar de ideella organisationerna som en del av problemet. Men de är en del av det nödvändiga svaret på problemet. Jag tror heller inte på teorin att deras närvaro i Medelhavet påverkar antalet som kommer. Vi glömmer lätt att push-faktorerna alltid är mycket starkare än pull-faktorerna. Vi talar om människor som har korsat Sahara-öknen till fots. För dem är resan över Medelhavet inte lika farlig.

Dessa push-faktorer varierar från land till land och mellan världsdelar. För människor från nordvästra Nigeria är den islamiska terrororganisationen Boko Haram den huvudsakliga orsaken till att de flyr. För eritreaner är det i regel den hårdföra diktaturen och den flera år långa militärtjänsten. För västafrikaner är det ofta extrem fattigdom medan andra flyr från översvämningar eller torka orsakade av klimatförändringar.

Skärpta gränskontroller

EU:s svar på flyktingströmmarna har hittills varit verkningslösa. Först försökte man stoppa dem genom att stödja den libyska kustbevakningen ekonomiskt. Sedan försökte man övertala stammar i södra Libyen och Niger att hindra flyktingar från att ta sig till kusten. Allt utan framgång.

Men enligt Ambrosio har EU redan vidtagit rätt åtgärder. Problemet är bara att de inte har implementerats.

– Det finns en klyfta mellan EU-kommissionen och medlemsstaterna ifråga om vad man är beredd att göra. Ett antal deklARATIONER om solidaritet har gjorts men bara en handfull medlemstater har infört de föreslagna åtgärderna. För att lösa krisen krävs bara att medlemsstaterna respekterar solidaritetsprincipen.

Med det menas framförallt den så kallade omplaceringsplanen. Enligt den ska 160 000 migranter som befinner sig i Italien och Grekland fördelas mellan de övriga medlemsstaterna. Men hittills har bara en tiondel av dessa flyttats till andra länder. Inget tyder heller i dagsläget på att detta kommer att förändras. Så sent som i tisdags meddelade Österrike i stället att de överväger att skicka 750 soldater och pansarfordon för att förstärka övervakningen i Brennerpasset vid gränsen till Italien.

Invandringens bidrag

I söndags träffades Italiens, Tysklands och Frankrikes inrikesministrar i Paris för att försöka lösa den akuta krisen. Italien presenterade ett förslag på en ”uppförandekod” för ideella organisationer i Medelhavet som tvingar dem att följa den italienska och libyska kustbevakningens order. Det skulle innebära att de inte kan operera så nära Libyens kust som de gör nu. Enligt flera organisationer skulle en sådan regel kraftigt öka risken för dödsfall på Medelhavet. De nya förslagen väntas diskuteras vid ett möte med EU:s inrikesministrar på torsdagen, efter denna tidnings pressläggning.

För Eugenio Ambrosio står det dock klart vad som borde göras.

– Det gäller att implementera omplaceringsplanen och använda sig av andra mekanismer som vidarebosättning, frivilligt återvändande för dem som vill, familjeåterföreningar, tillfälligt skydd, humanitära visum, och så vidare. Man borde även diskutera mer öppet hur ekonomisk invandring kan och kommer att hjälpa våra åldrande samhällen i framtiden som präglas av brist på arbetskraft i flera sektorer och allt kostsammare pensionssystem.

I dagsläget ser det i alla fall ut att dröja innan en sådan diskussion blir aktuell.

Internationalen

Debatt: Såväl fundamentalism som islamofobi måste bekämpas

Farooq Sulehria

Internationalen 16/6 2017

Farooq Sulehria svarar Arash Gelichkan i terrordebatten.

Tidigare inläggen i denna debatt – *Manchester: med förklaringen som ursäkt* av Farooq Sulehria och *Att begripa är inte samma sak som att ursäkta* av Arash Gelichkan – ingår i den tidigare artikelsamlingen [Vänsterpress om Mellanöstern – juni 2017](#)

Som svar på mitt debattinlägg 'Manchester: med förklaringen som ursäkt', kommer Arash Gelichkan (*Internationalen* 23/2017) med argument som är välbekanta inom vänstern. Han påminner mig om att 'analysen av den islamistiska fundamentalismen inte kan begränsas till ett ideologiskt plan utan måste ske i relation till en förståelse av materiella villkor samt politiska och sociala skeenden'.

Jag håller fullständigt med. Jag förnekar inte faktiska materiella förhållanden och objektiva realiteter. Tvärtom, jag har tidigare i såväl *Internationalen* som i andra vänsterpublikationer lyft fram konkreta faktorer som har bidragit till ökningen av islamisk fundamentalism.

Även om vissa specifika omständigheter kan framhållas i vart och ett av de muslimska länderna där islamisk fundamentalism har växt till sig, finns det några gemensamma nämnare.

Enligt min uppfattning kan en kombination av följande socio-politiska faktorer identifieras som har bidragit till uppkomsten av islamisk fundamentalism i hela den muslimska världen

Underutveckling som lett till antingen fattigdom eller politisk förtryck (i de flesta fall bägge delarna), har skapat förutsättningar för mass-stöd för extrema idéer.

Vänsterns och den arabiska/ kemalistiska nationalismens misslyckade projekt i Mellanöstern har skapat ett politiskt vakuum.

Statlig eftergiftspolitik och/ eller omfattande av fundamentalistiska projekt

Välfärdsnätverk ("Alternativa samhällen") som byggts av fundamentalistiska krafter för att erbjuda tjänster som staten inte lyckats leverera.

Imperialistiska investeringar i de fundamentalistiska projekten (jag har påpekat detta i tjugo år nu: "imperialismen är fundamentalismens moder").

Utöver de faktorer som beskrivits ovan har jag också upprepade gånger påpekat oljepengarnas roll i finansieringen av de fundamentalistiska projekten. Jag har faktiskt alltid avhållit mig ifrån kulturella förklaringsmodeller av Huntingtons typ. Däremot tillgriper våra välmenande vänster-vänner i väst omedvetet kulturellrelativistiska förklaringar när de kläcker ur sig de SWP inspirerade analyser som Arash Gelichkan försöker försvara. När attackerna i Manchester eller London förklaras med en muslimsk reaktion på Irak-kriget, reduceras Europas muslimer till en identitet som definieras av deras muslimska rötter.

I sitt försök att frikänna SWP varnar Arash Gelichkan för att Manchester/London attackerna kan utnyttjas av nyfascistiska krafter, och menar att det därför är viktigt att backa Europas muslimer.

I sitt svar lägger Arash Gelichkan ord i munnen på mig. Jag har aldrig påstått att självmordsbombningar är ett specifikt muslimskt fenomen. Däremot undviker han att besvara de frågeställningar som jag reste i mitt debattinlägg.

Arash Gelichkan ger inget svar på varför Islamiska Staten och al-Qaida spränger oskyldiga civila i luften i den muslimska världen. Han förklarar inte heller varför Castroister eller Viet Cong inte har skickat självmordsbombare till USA. Frågan varför icke-muslimska befolkningsgrupper som diskrimineras och utsätts för rasism inte fött fram några motsvarigheter till Anjum Chaudhry och Khurram Butts förblir också obesvarad.

Ja, materiella förhållanden är grundläggande för att förklara terrorismen som begåtts av de islamiska fundamentalisterna. Det är emellertid de islamiska fundamentalisternas fanatiska ideologi som utlöser den, och utgör den ultimata drivkraften. Utmaningen för oss är att bemöta såväl islamofobi som islamisk fundamentalism. Att gömma sig bakom "rekyl"-teorier är ett omedvetet, eller i vissa fall opportunistiskt, försök att undvika den utmaningen.

Översättning: Marco Jamil Espvall

”Myndigheternas försök att krossa oss har misslyckats”

Per Leander

Internationalen 28/6 2017

Alp Altinörs, vice ordförande för det turkiska vänsterpartiet Folkens demokratiska parti, HDP, har nyligen blivit frisläppt efter 9 månader i häkte, men väntar nu på rättegång i november. Internationalens Per Leander har fått en unik intervju med honom.

Hur mår du nu efter allt detta?

– Jag känner mig hoppfull. Jag vill speciellt tacka alla kamrater i Sverige som stöttade mig med internationella solidaritetskampanjer och hoppas att det kommer att fortsätta tills resten av våra fängslade kamrater i Turkiet blir frisläppta.

Vad var du anklagad för?

– Jag beskylldes för ”medlemskap i PKK” och ”terrorism”. Anklagelserna grundade sig i att jag deltog vid begravning av vår kamrat Zakir Karabulut. Han dödades tillsammans med 102 andra i massakern i Ankara 10 oktober 2015, som fascisterna i IS genomförde med hjälp av turkiska säkerhetspolisen. Myndigheterna förklarade att begravningen var en kriminell sammankomst och jag greps tillsammans med 20 andra.

– Jag fängslades den 8 september, vilket blev starten på en våg av förföljelser mot ledare och medlemmar av vårt parti. Totalt fängslades 5000 av våra partimedlemmar, inklusive 14 parlamentsledamöter. Det var helt politiskt motiverat och utan juridisk grund. Myndigheterna ser oss som huvudmotståndare eftersom vi är det enda potentiella politiska alternativet till det styrande partiet AKP.

– Framför allt ville president Erdogan se till att vi hölls fängslade under folkomröstningen för att ge honom mer makt den 16 april i år. Om vi hade varit fria och kunnat leda en politisk opposition skulle Erdogan ha förlorat. I verkligheten röstade faktiskt majoriteten nej, så han var tvungen att fuska till sig segern med Högsta Domstolens hjälp. (Två miljoner nej-röster ogiltigförklarades så att ja-sidan skulle vinna.) Hur som helst började det sociala motståndet mot Erdogans diktatoriska projekt att ge resultat.

Varför blev du frisläppt nu, och är anklagelserna mot dig helt släppta?

– Anklagelserna mot mig var väldigt svaga. Myndigheterna försökte fördröja ärendet genom att skicka det från en stad till en annan, men efter 9 månaders orättvis behandling blev jag till sist frisläppt. Åtalet står fortfarande fast och rättegången ska hållas den 6 november, men då får jag möjligheten att tillbakavisa anklagelserna i domstol. Jag hoppas att det blir en ärlig domare som följer lagen och inte bara tar order uppifrån.

Hur var dina nio månader i fängelse?

– Det blev en produktiv tid. Alla fängslade kamrater stöttade varandra och genom att inte vika oss kunde vi förmedla hopp till varandra och till miljonerna. Självt fick jag också möjlighet att läsa en hel del, och koncentrerade mig på frågan om ”kapitalismens kris och framtiden för mänskligheten”. Jag började också studera ett nytt språk, ryska.

– Jag delade avdelning med 12 andra kamrater från HDP, så vi fick möjlighet att lära känna varandra bättre och partiet har därmed blivit mer sammansvetsat som grupp. Myndigheternas försök att krossa oss har alltså misslyckats.

Vad för typ av samhälle har Turkiet blivit, och kan du fortsätta att kämpa politiskt?

– Den sociala utvecklingen i vårt land hade nått en väldigt hög nivå. Turkiet hade börjat hantera den kurdiska frågan med förhandlingar, för första gången i historien. Turkiet var också kapabelt att stoppa en militärkupp genom socialt motstånd, också det för första gången i vår historia. Den här radikaliseringsnerifrån och upp demokratiserade hela landet.

– Men det styrande partiet AKP är bakåtsträvande. De försöker föra Turkiet i en annan riktning, mot oligarkstyre. Men vid folkomröstningen den 16 april tog samhället ett tidigare aldrig skådat ställningstagande och röstade nej till Erdogans diktatur, även om han för tillfälligt ändå lyckades stjåla till sig en seger. Det växande motståndet underifrån mot regimen innebär att den förr eller senare kommer att falla.

– Jag kommer att delta i denna stora sociala och politiska kamp tillsammans med vårt parti HDP, som visat sig vara en stark kraft trots den senaste tidens svåra förföljelser. HDP är en koalition som för den dagliga kampen mot förtrycket. Vår koalition kommer att demokratisera Turkiet och ge makten till folket, skapa jämställdhet mellan könen, rättvisa för arbetarklassen och ett samhälle i samklang med naturen. Och till skillnad från det nuvarande systemet med absolut presidentmakt, så vill vi kämpa för ett demokratiskt system med valda lokala församlingar och med folklig förankring hela vägen till Ankara.

Irans inhemska jihadist-problem

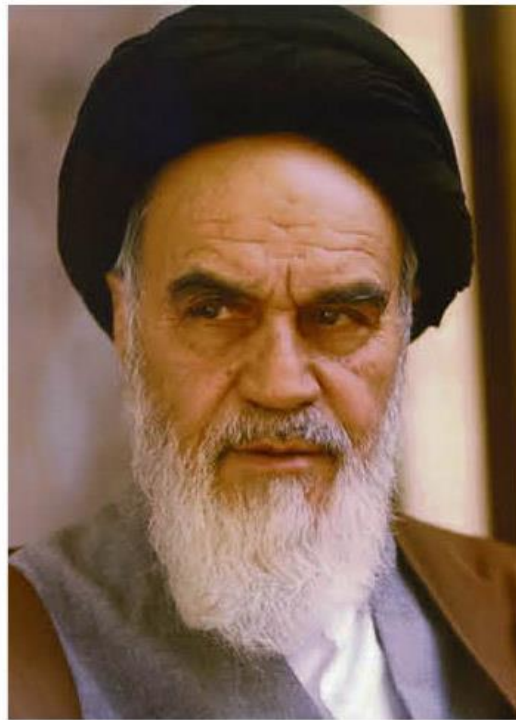
Arash Gelichkan

Internationalen 3/7 2017

huvudstaden Teheran för några veckor sedan. Det är inte ofta vi hör talas om sunni-jihadism i Iran. Men faktum är att sunnitisk extremism är ett fenomen som puttrar även i Iran, påeldad av ojämlig fördelning av resurser och sekteristiska motsättningar inom landet och i regionen. Arash Gelichkan ger en bakgrund.

Det var i början av juni som IS slog till mot den iranska huvudstaden. I förra helgen greps flera medlemmar av en IS-cell som ska ha planerat attentat mot religiösa mål, rapporterade landets statliga medier. Mycket pekar på att iranierna som låg bakom IS-dådet i Teheran var sunniextrema kurder. En av attentatsmännen har identifierats av myndigheterna som Serias Sadeghi, kurd från staden Paveh i västra Iran och utpekad som en IS-rekryterare i iranska Kurdistan. Regimen har gjort många tillslag och gripanden, många av dem i områden med en stor kurdisk befolkning. Kurder i Iran ser sina språkliga och kulturella rättigheter begränsas samtidigt som den ekonomiska utvecklingen inte kommer regionen till del. Kurdiska rörelser som kämpar för större självbestämmande och rättigheter har alltid varit sekulära men på senare år tar sig motsättningarna även sekteristiska uttryck. Många kurder tillhör den sunnitiska inriktningen av islam och trots den shiitiska regimen pan-islamiska retorik så ser även

sunnimuslimer diskriminering inom rättsväsendet, utbildning och tillgång till offentliga anställningar. Teherans närmare en miljon sunniter får till exempel inte tillstånd att bygga en egen moské och sunnimuslimer ser sin trosutövning mer eller mindre begränsas (Amnestys årsrapport om Iran 2016/17). På senare tid har också radikala anti-sunnitiska shiapredikanter blivit allt mer högljudda. Lägg därtill Irans interventioner på shiastödda krafters sida i dom sektaristiskt färgade konflikterna i Syrien, Irak och Jemen.

Ahmad Moftizadeh och Ayatollah Khomeini gjorde upp om kurdisk autonomi förutsatt att islamisterna lyckades fördriva vänstern och de kurdiska nationalisterna från Iranska Kurdistan. Men relationen mellan regimen och Moftizadeh kollapsade snart.

Iran har avfyrat långdistansmissiler mot påstådda IS-mål i Syrien som hämnd för attackerna i

På senare år har det kommit allt fler rapporter om IS-rekrytering bland sunnimuslimska kurder i Iran. Mokhtar Houshmand, fd iransk politisk fånge som numer forskar i Tyskland om jihadism bland kurder, bedömer att så många som 400 iranska kurder rest till Syrien och Irak för att ansluta sig till IS sedan gruppen bildades (Iran Wire, 13/6). Enligt Houshmand går dock historien om väpnad salafism i iranska Kurdistan längre bak än så, tillbaka till 90-talet. I en intervju i nättidningen Iran Wire (13/6) berättar han att politisk islam introduceras i de kurdiska områdena samtidigt som kurdiska nationalistiska och socialistiska grupper börjar verka fritt den första tiden efter revolutionen 1979. Den moderata islamisten och kurdiska nationalisterna Ahmad Moftizadeh och hans Maktab-e Quran (Koranens skola) börjar verka fritt efter revolutionen och närmar sig den Islamiska republiken.

”Det fanns till och med en överenskommelse mellan Ahmad Moftizadeh och Ayatollah Khomeini att om islamisterna lyckas fördriva vänstern och de kurdiska nationalisterna från Kurdistan så skulle den Islamiska republiken acceptera någon form av kurdisk autonomi under Moftizadeh och Maktab-e Quran”, säger Houshmand i intervjun.

Men relationerna mellan Maktab-e Quran och regimen kollapsar ganska snart och Moftizadeh döms till fängelse 1983 och dör när han släpps tio år senare 1993. På 1990-talet introduceras istället konservativ salafism som politisk konkurrent till vänstern och nationalisterna i Kurdistan. Enligt Houshmand är framväxten av salafism i hela Kurdistan kopplad till försöken att marginalisera kurdisk nationalism. Den ökände Mullah Krekar och hans Ansar al-Islam som sätter upp ett kalifat i kurdiska Irak i början av 2000-talet blir fröet till jihadism i

Iran. Den iranska regimen låter Ansar al-Islam fly över gränsen in i Iran när USA invaderar Irak 2003. Enligt Houshmand bosätter sig de kurdiska jihadisterna i Iran och det är från och med nu vi bevittnar framväxten av jihadism i iranska Kurdistan. Han menar att de genom åren opererade relativt fritt i Iran varifrån de planerade attacker mot den kurdiska regionala regeringen i Irak (KRG) som samarbetade med USA. Snart pressas de av regimen till att upphöra med attacker mot KRG vilket leder till att den jihadistiska rörelsen i Iran splittras. De iranska kurderna anser att de irakiska kurderna står för nära regimen i Iran och bildar 2009 gruppen Tawhid och Jihad som istället bekämpar den shiitiska regimen i Iran. Det tar ända till 2012 innan regimen lyckas kväsa gruppen och innan dess hinner de råna juvelbutiker, mörda lokala imamer och en högt uppsatt ledare i Expertrådet, Mohammad Sheikholeslam.

De här rörelserna har sedan dess gått under jorden och mycket pekar nu på att sunniextrema kurder i Iran allt mer dras till IS. Iranska statliga medier rapporterade i augusti om att 1 500 unga iranier hade förhindrats från att ansluta sig till IS. Förvisso har Iran en stor befolkning och i relation till det är IS-rekryteringen inte nödvändigtvis mer dramatisk än utvecklingen i europeiska förorter.

Det är inte bara de kurdiska områdena som har en historia av väpnad salafism som kan exploateras av IS. Även i regionen Sistan-Baluchistan har den etniska konflikten allt mer fått en religiös dimension.

Den dimensionen introducerades av den baluchiska salafist-gerillan Jundallah (Allahs armé), senare känd som Folkets motståndsrörelse i Iran, 2002. De blandade sina krav på större rättigheter och ekonomiska möjligheter för balucherna med ett försvar av sunnimuslimsk religionsutövning fri från regimens förtryck. Jundallah anammade en salafi-jihadistisk ideologi, enligt säkerhetsanalytikerna vid Stratfor (28/7 2010) också en strategisk manöver för att få resurser och utbildning från trosfränder i Pakistan och Afghanistan, men kraven var aldrig självständighet eller att störta det shiamuslimska styret. Regimen anklagade rörelsen för samröre med al-Qaida, anklagelser gruppen alltid har avfärdat och det finns inga belagda kopplingar till internationell terrorism. Jundallahs ledare, bröderna Abdolmalek och Abdolhamid från klanen Rigi, fängslades och avrättades av regimen 2010.

Efter det splittrades Jundallah i minst två nya grupper varav en, Ansar al-Furqan, antagit en tydligt anti-shiitisk ideologi och nedtonat den baluchiska nationalismen. En del pekar på att avrättningarna av bröderna Rigi radikaliserat baluchiska sunnigrupperingar ytterligare och förstärkt den sekteristiska dimensionen av konflikten.

En del av tillslagen efter terrordådet i Teheran har också riktat sig mot landets sydöstra delar där den baluchiska minoriteten finns. I tillslagen rapporterar myndigheterna att de beslagtagit stora mängder bomber, självmordsvästar och vapen.

Irans högste ledare Ali Khamenei har avfärdat det dramatiska angreppet på Irans parlament som ”fyrfirerier” och riktat fingret mot sauderna. Men mycket pekar på att Iran har ett hemodlat jihadistproblem som kan komma att bli en ännu större huvudvärk om landet inte kommer till rätta med ojämlikheten mellan olika regioner. Misslyckas Iran med det riskerar svallvågorna från de sekteristiska krigen landet är inblandat i slå in även mot den iranska kusten.

Offensiv

Varför blockerar Saudiarabien Qatar?

Arne Johansson

Offensiv 5/7 2017

Saudiarabien har tillsammans med bland annat Förenade arabemiraten och Egypten inlett en total blockad av det lilla men stormrika emiratet Qatar vid Persiska viken. Blockaden beslutades kort efter att landets nyhetsbyrå QNA den 23 maj publicerade en uppgift om att Qatars emir Hamed al Thani strax innan det toppmöte som hölls i Riyadh mellan 50 arabstater och Donald Trump förklarat idén om ett "arabiskt Nato" med udden mot Iran vara onödig.

Blockaden, som uppenbarligen har tillkommit på initiativ av Saudiarabiens nye kronprins och starke man Mohammed bin Salman, inleddes den 5 juni efter en storm av anklagelser mot Qatar för att både stödja terrorism och odla otillbörliga förbindelser med Iran. De blockerande länderna har sedan dess inte bara fryst alla sina diplomatiska förbindelser med Qatar och stängt såväl land- och sjögränser som sina luftrum för alla förbindelser med emiratet: Qatariska medborgare har också med kort varsel kastats ut från de blockerande grannländerna. I den lista på 13 krav som Qatar den 23 juni fick tio dagar på sig att svara på ingick att bryta de diplomatiska förbindelserna med Iran, att avbryta alla förbindelser med och "terroriststämpla" organisationer som inte bara IS och al-Qaida utan även Muslimska brödrskapet och dess palestinska motsvarighet Hamas, stänga al-Jazeera och avbryta stödet till flera andra media, individer och organisationer som ogillas av Saudiarabien, Egypten, USA med flera. Andra krav gällde att avbryta Turkiets militära närvaro i Qatar samt att Qatar politiskt, ekonomiskt och militärt måste alliera sig med de andra Golfstaterna och arabiska staterna enligt ett tidigare avtal från år 2014.

Beslutet att blockera Qatar hyllades omedelbart på twitter av Donald Trump som en framgång för hans uppmaning till arabstaterna att ta strid mot "terrorismen", vilket dock hans egen utrikesminister Rex Tillerson var snar att tona ned genom att liksom den brittiske utrikesministern Boris Johnson efterlysa en "rimlig kravlista" på Qatar. Säkert av rädsla för att

blockaden tväremot syftet kan driva Qatar ännu närmare Iran.

Rivaliteten mellan Qatar och Saudiarabien är inte ny. Den har äldre rötter i konflikten mellan rivaliserande sunniislamistiska rörelser som Muslimska brödrskapet och den saudiska salafismens extrema wahabbism. Qatar och Turkiet har spelat en mycket aktiv roll i stödet till Muslimska brödrskapet och dess närstående rörelser, inte minst i Tunisien, Libyen, Egypten och Syrien under den så kallade Arabiska våren 2011 och därefter, medan Saudiarabien har gett fullt stöd till al Sisis egyptiska kupp mot brödrskapets Morsi.

Denna konflikt slätades över år 2014 av Qatars, Turkiets och Saudiarabiens gemensamma intressen av att befinna sig på samma och som de då trodde vinnande sida mot Assadregimen, Iranstödda shiamiliser såväl som kurdiska YPG i de syriska och irakiska inbördeskrigen. Att Qatar av Saudiarabiens 32-årige nye kronprins Mohammed bin Salman utpekats som ett näste för stöd till extremister och terrorister är både sant och ett obeskrivligt hyckleri från en regim som länge har närt al-Qaida vid sin barm och just nu i all tysthet ödelägger Jemen. Enligt ett memorandum från USA:s utrikesdepartement den 17 augusti 2014 som blev känt genom läckan i Hillary Clintons korrespondens rådde det inget tvivel om vilka som stod bakom stödet till IS. ”Nu vet vi till sist vad Hillary Clinton visste hela tiden – att USA:s allierade Saudiarabien och Qatar finansierade IS”, löd rubriken om detta i brittiska *The Independent* den 14 oktober 2016.

Men läget har åter förändrats i vår nya lika instabila som multipolära världsordning sedan Assad efter de ryska och iranska stödinsatserna nu ser ut att kunna rida ut den syriska stormen, samtidigt som IS är på väg att krossas i sina sista större fästen i irakiska Mosul och syriska Raqqa.

När axeln Teheran-Bagdad-Damaskus därmed stärks har Qatar egna goda skäl att istället oroas över att Saudiarabien med dess vasallstater med stöd av både Trump och Israel försöker bygga upp ett nytt kallt krig mot Iran, som skulle riva upp Obamas halvhjärtade avspänningspolitik och damma av Bushs idé om ett väststött regimskifte i Teheran.

Farhågorna understryks av de senaste veckornas militära incidenter mellan Assadtrogna styrkor, USA-flyg och USA-tränade sunnimiliser i det syriska gränslandet till Jordanien och Irak. Mycket talar för att Trumpadministrationen när IS röjs undan nu försöker förhindra Assadregimens försök att återta kontrollen över östra Syrien genom att skapa en ny buffertzonen som kan blockera landförbindelserna mellan Teheran-Bagdad och Damaskus och förhindra en konsolidering av Assadregimen.

Qatar har livsviktiga intressen av att kunna balansera sina förbindelser mellan Saudiarabien och Iran, varav det viktigaste är att det lilla emiratet delar världens största naturgasfält i Persiska viken tillsammans med Iran. Qatar säljer redan idag större delen av sin naturgas, som står för 90 procent av emiratets exportinkomster, till Asien och är därmed starkt beroende av den infrastruktur med pipelines som kontrolleras av Iran.

Kanske var den viktigaste utlösande faktorn i den saudiska paniken bakom blockaden mot Qatar att emiratet i april lyfte sin egen frysning av en dialog med Iran om den fortsatta utvecklingen av naturgasen i det gemensamma fältet?

Qatar har de senaste två åren undertecknat avtal till ett värde av 86 miljarder dollar i kinesiska yuan och ser fram emot en stark utveckling av handelsförbindelserna med Kina i takt med att den ”nya Sidenvägen” byggs ut med vägar och järnvägar mellan Kina, Mellanöstern och Sydasiens och därutöver till Europa och Afrika. Som ett led i denna utveckling har Iran, liksom tidigare Pakistan och Indien, just upptagits som fullvärdig medlem av det Kinaleda politiska, ekonomiska och militära samarbetet inom Shanghai Cooperation Organisation.

Medan USA under Obama signalerade en omgruppering av sina militära resurser för att kontrollera Kina i Stilla havsområdet och Ostasien är Kina i full färd med att expandera sina

tentakler västerut, vilket också bryter Irans isolering. Det är en utveckling som Trump får mycket svårt att göra något åt, med eller utan ett Saudilett "Nato".

För regionens arbetare, som Irans, Iraks, Syriens, Egyptens, Turkiets och inte minst Qatars och Saudiarabiens alla gästarbetare utan al-la rättigheter, är detta en imperialistisk rivalitet långt över deras huvuden mellan rakt igenom reaktionära regimer. För dem är givetvis ett slut på dagens krig i Syrien och Jemen och en chans till jobb genom ekonomisk utveckling att föredra framför risken för fortsatta krig med allt större insatser.

Men för att säkra detta krävs deras eget oberoende inträde på scenen i revolutionära rörelser som kan störta sina egna förtryckare och påbörja bygget av en demokratisk, socialistisk och frivillig federation i hela området.

Proletären

USA försöker stycka av östra Syrien – syriska regeringen går på motoffensiv

Patrik Paulov

Proletären 22/6 2017

I östra Syrien pågår en kraftmätning som har betydelse för maktbalansen i hela regionen. USA agerar allt mer öppet med trupper på syrisk mark och attacker mot Syriens armé och flygvapen. Men den syriska regeringen har med stöd av Iran och Ryssland gått på offensiven mot försöket att stycka av landets östra delar.

. Den kurdledda SDF-styrkan strider nu i Raqqa uppbackad av USA.

Nyligen inledde Gulfstaterna Saudiarabien och Förenade Arabemiraten ett försök att svälta ut Qatar. En av orsakerna till blockaden är att Qatar av ekonomiska och realpolitiska skäl intagit en försonlig hållning mot grannlandet Iran.

Blockaden återspeglar de ökade spänningarna i Mellanöstern efter Donalds Trumps besök i Saudiarabien och Israel i maj. Presidenten pekade då ut Iran med vänner som terrorismens källa och därmed USA:s huvudfiende.

Konflikten kring Qatar illustrerar på samma gång hur komplicerad och motsägelsefull

situationen i Mellanöstern är efter decennier av imperialistisk inblandning. USA är militärt allierad med både Qatar och de stater som vill knäcka landet. Och de länder som tydligast ryckt ut till Qatars försvar – Iran och Turkiet – är indirekt i krig med varandra då de stödjer olika sidor i konflikten i Syrien.

Det är också på syrisk mark som det nu pågår en kraftmätning som kan få stor betydelse för Syriens och regionens framtid.

Under en längre tid har den syriska armén med stöd av Ryssland, Iran och libanesiska Hizbollah erövrat mer och mer territorium. De väpnade grupperna har förlorat mark i Aleppo och andra regioner, och de har försvagats genom interna motsättningar. Saudistödda och Qatarstödda extremistgrupper i Syrien har utkämpat blodiga strider till följd av konflikten mellan de två staterna.

Med undantag av Idlibprovinsen i nordväst, som behärskas av al-Qaidaextremister, är i stort sett alla stora städer och befolkningscentra i västra Syrien under regeringens kontroll.

De Natoländer och Golfstater som i årtal utbildat och beväpnat dessa grupper är bekymrade. Och problemet framstår som ännu större när Islamiska staten (IS) håller på att brytas sönder i Irak och Syrien och maktvakuumet efter terrororganisationen måste fyllas.

I Irak samarbetar USA med den irakiska regeringen, som kan ta kontroll över städer och byar efter att IS är borta. I Syrien är det däremot en stridsfråga vem som ska lägga under sig IS-områdena i det glest befolkade östra Syrien.

Enligt internationell rätt är svaret givet. Det är Syriens legitima och av FN erkända regering som äger rätten att kontrollera syriskt territorium och ingen annan.

USA och den koalition som supermakten leder accepterar inte det. Det är tvärtom tydligt att koalitionen försöker förhindra att Syriens regering återtar kontrollen när IS drivits bort. Vilket är vad den aktuella striden om staden Raqqa handlar om.

I februari 2016 publicerade Proletären en artikel med rubriken ”Vem tar Raqqa först?”. Vi konstaterade att det stundande nederlaget för de väpnade grupperna i Aleppoprovinen fått de uppbackande Natoländerna och Golfstaterna att rikta blickarna mot IS så kallade huvudstad Raqqa i nordöstra Syrien. Det som då inte stod klart var vilka markstyrkor USA skulle satsa på i kapplöpningen till Raqqa.

Idag, sexton månader senare, är striden mot IS i Raqqa inne i sitt slutskede. Syriska regeringsstyrkor befinner sig i provinsen med samma namn och närmar sig staden från sydväst. Armén har befriat många byar från IS-terroristerna.

Men den kraft USA valde att satsa på, Syriska demokratiska styrkor (SDF), har med amerikansk militär hjälp redan hunnit fram till staden.

SDF består till största delen av det syriskkurdiska partiet PYD:s styrkor. PYD har nära band till det turkkurdiska PKK, som stämplats som en terroristorganisation av USA och EU. Trots turkiskt motstånd har USA sedan augusti 2016 en amerikansk styrka på plats i SDF-kontrollerat område i norra Syrien. I våras beslutade Trumpadministrationen också att bistå SDF med vapen.

Att minst 700 amerikanska soldater befinner sig i Syrien är lika folkrättsvidrigt som att USA och dess koalition i tre års tid bombat syriskt territorium utan den syriska regeringens tillåtelse. Precis som det är folkrättsvidrigt att andra stater underblåst kriget med vapen till grupper i Syrien.

Det finns många bottnar i det som händer. Att visa upp ett ”befriat” Raqqa vore en propagandavinst för Trump som tydligt slagit fast att USA ska besegra IS. Raqqa är samtidigt en strategiskt viktig stad med olje- och gaskällor i närområdet.

Den styrande administrationen i Norra Syrien, det som kurderna tidigare kallade Rojava, hävdar att kriget mot IS är en befrielsekamp som förs på deras villkor och kan leda till demokrati och fred i hela Syrien. Europarepresentanten Sinem Muhammed säger till Proletären att det är folket som gynnas mest och att SDF inte alls blir utnyttjade av imperialismen.

All historisk erfarenhet säger att det vi ser i nordöstra Syrien är något annat. USA har aldrig agerat för att hjälpa förtryckta folk eller bygga demokrati, även om sådana skäl ofta anförs vid illegala invasionskrig och försök till regimskifte.

Att USA framställer sig som Syrienkurdernas bästa vän handlar om att det för stunden gynnar dess intressen. Men det som gäller idag behöver inte gälla imorgon, om de kurdiska ambitionerna hamnar i motsättning till USA:s ekonomiska och maktpolitiska strävanden.

Det USA gör i Syrien liknar en klassisk imperialistisk taktik. Att härska genom att söndra, att stödja etniska och religiösa minoriteter för att splittra länder och vinna inflytande, med möjlighet att när som helst kunna byta allierade utifrån vad som bäst gynnar de egna intressena.

Det är uppenbart att det för USA är betydligt viktigare att deras ”vänner” intar Raqqa än att terroristerna besegras. Det bekräftades av att USA den 18 juni sköt ned ett syriskt plan som understödde den syriska arméns offensiv mot IS väster om Raqqa. Att det syriska planet inte angrep kurdiska SDF utan IS-terrorister bekräftas av den i väst ofta citerade oppositionskällan, Syriskä mänskiorättsobservatoriet.

Det finns också uppgifter om att IS-krigare tillåts fly söder ut från Raqqa i riktning mot Deir Ezzor. Den regeringskontrollerade staden har i flera år varit belägrad av IS.

Kraftmätningen pågår i fler områden. USA har i samarbete med bland andra norska och brittiska trupper etablerat flera militärbaser i sydöstra Syrien nära gränsen mot Jordanien. Syftet är att utbilda och beväpna en ny rebellstyrka som från söder ska kunna gå norrut och ta över när IS drivs på flykt.

Det här rapporteras öppet av internationella nyhetsbyråer. Den plan som träder fram är att SDF i norr och de väpnade grupperna i söder ska mötas och se till att hela östra Syrien förblir ett icke regeringskontrollerat område efter att IS är borta.

USA har under de senaste månaderna vid flera tillfällen flygbombat syriska regeringsstyrkor för att stoppa deras frammarsch nära USA-baserna på syrisk mark. Absurt nog hävdar USA, som gör sig skyldig till en illegal invasion, att den beskjutit regeringssidan i självförsvar.

Kampen om den långa gränsen i östra Syrien är av strategisk betydelse. Den syriska regeringen vill ta kontrollen över området och gränsövergångarna mot Irak för att möjliggöra handel och transporter av varor och vapen. Det skulle förbättra levnadsförhållandena för det syriska folket och stärka den syriska armén.

Att ha öppna landvägar från Libanon i väster till Iran i öster skulle samtidigt gynna alla länder längs denna transportled. Inte minst har Iran stort intresse av det i och med Trumpadministrationens ökade hot och sanktioner.

Detta är orsaken till att Syrien med sina allierade gått på offensiven för att slå in en kil mellan SDF och IS i norr och rebellerna i söder. Den 9 juni nådde syriska regeringsstyrkor för första gången sedan 2015 den irakiska gränsen och upprättade en postering norr om en av USA:s baser i sydöstra Syrien. Senare nådde irakiska styrkor gränsområdet i samförstånd med syrierna.

Därmed blockerades för stunden imperialismens planer.

Vad som kommer ut av den pågående kraftmätningen i östra Syrien vill vi inte spekulera i. Om det är något som präglat de gångna sex åren så är det snabba vändningar i kriget och omprioriteringar från staterna bakom upproret för regimskifte.

Vem vet vad den oberäknelige Trump gör härnäst i Syrien, eller i vilken mån USA menar

allvar med att försöka få till stånd ett regimskifte i Iran, som utrikesministern Rex Tillerson uttryckte det den 13 juni inför representanthisets utrikespolitiska kommitté. Det om något skulle kunna destabilisera hela regionen.

Vem vet vilka motåtgärder som president Vladimir Putin och utrikesminister Sergej Lavrov tar till för att stoppa USA:s attacker mot syriska militära mål och för att nå den politiska fredsuggörelse som man i årtal arbetat för. Eller vad ryssarna tänker göra för att hindra att fler av Rysslands vänner i regionen utsätts för destruktiva regimskifteskrig.

Vem vet i vilken form och med vilken kraft IS kommer att leva vidare efter att dess kalifat slagits sönder och hur terrorismen kommer att användas som ursäkt för nya militära erövringar.

Till det måste sägas att kriget inte på något sätt är över i den västra delen av Syrien. Framgångarna till trots så kan den syriska regeringen i längden knappast låta Idlibprovinsen kvarstå som ett fäste för al-Qaidaextremister och deras terror mot det syriska folket.

Är kurdiska SDF folkets befriare eller USA-medlöpare?

Patrik Paulov

Proletären 22/6 2017

Sinem Muhammed.

Uppfattningarna om det självutnämnda Norra Syriens demokratiska federala system och dess väpnade styrka SDF går vitt isär. Mellanösterns socialistiska befrielsekämpar eller imperialismens legoknektar? Proletären har träffat Norra Syriens Europarepresentant, kurdiska Sinem Muhammed.

Sommaren 2012 drog sig den syriska armén ur ett stort område i norra Syrien. Orsaken var att al-Qaida och andra utlandsstödda grupper var på offensiven i västra Syrien mot Damaskus och andra städer. Sedan dess har delar av norra Syrien administrerats av det kurdiska Demokratiska unionspartiet (PYD) och dess allierade. Befolkningen i norr består dock inte bara av kurder. Här finns som i övriga Syrien många olika etniska och religiösa grupper.

I samband med att staden Kobane (Ain al-Arab på arabiska) befriades från IS i januari 2015 blev de kurdiska gerillakämparna välkända. Många vänstergrupper i Sverige och västvärlden hyllade det sekulära PYD och dess gerillasoldater som den mest progressiva kraften i

Mellanöstern.

Men det styre som går under namnet Norra Syriens demokratiska federala system och dess väpnade styrka SDF är också utsatt för skarp kritik.

I Stockholm möter Proletären Sinem Muhammed, Europarepresentant för Norra Syriens demokratiska federala system, som är på Sverigebesök. Efter att ha besökt riksdagen får vi en kort intervju innan Sinem Muhammed hastar till nästa möte.

• **Berätta om er vision för Syrien.**

– Sex år har gått utan att någon lösning på konflikten finns i sikte. Vi har en vision om ett demokratiskt federalt system för hela Syrien. Idag är samhällsstrukturen förstörd och landet delat. Genom vårt projekt kan Syrien förenas. Vi har byggt ett federalt system i norra Syrien, och vi tror på samexistens mellan alla folk och på jämställdhet. Vårt system bygger inte på nationer eller religioner utan på geografiska områden där alla har sina sociala och kulturella rättigheter. Det är en modell för hela Syrien, det är bara så vi kan få till stånd en lösning.

• **Från andra delar av Syrien uppfattas federalismen som ett steg mot en splittring av landet. Hur kommenterar du det?**

– Det finns många olika uppfattningar. De som missuppfattar våra planer och tror att vi vill splittra landet, det vill vi inte, eller tror att det handlar om en kurdisk federalism. Vi menar att vi skapar enighet genom olikhet. I norr finns många arabiska stammar som accepterat vårt system.

• **Många antiimperialister vänder sig mot ert samarbete med USA, det land som orsakat så mycket död och lidande i Mellanöstern, och som bär stor skuld till framväxten av terroristgrupper som IS och al-Qaida.**

– Det är USA som samarbetar med oss, inte vi med dem. Det är vi som på marken bekämpar terrorister och som besegrade IS i Kobane. Det var svårt för oss, vi har brist på vapen och behöver stöd från alla som kan ge oss vapen. Det ligger i vårt folks intressen att kunna beskydda oss från terrorister.

• **Men USA har aldrig gjort något av välvilja. Om ni får vapen vill väl USA ha något tillbaka som gynnar dess intressen.**

– Du har rätt i det och vi vet om det. Det gäller inte bara USA utan också Ryssland, Iran och Turkiet. Alla vill ha något tillbaka, alla arbetar för sina egna intressen. Alla vill bli kvar i Mellanöstern, ingen vill förlora sin position.

– Men vi arbetar för våra intressen och vårt projekt för Syrien. Vi arbetar för folkets intressen, för kurderna, araberna, turkmenerna och alla andra. Vi är ändå de som tjänar mest på detta.

• **Du säger att ni är motståndare till att splittra Syrien. Men USA verkar ha en plan för att stycka av östra Syrien. I norr de stöder de era SDF-styrkor medan de i söder stöder så kallade moderata rebeller som inkluderar islamistiska extremister. Och dessa är ju motståndare till era framtidsvisioner...**

– Från början stödde USA många sådana grupper via Turkiet. De finansierade dem, gav dem vapen och tränade dem. Men så snart dessa gick in i Syrien gick de till Jabhat al-Nusra [al-Qaidas gren i Syrien] och överlämnade sina vapen istället för att bekämpa IS. USA blev frustrerat över detta. Därför kom de till SDF och de har nu gett oss vapen för att befria Raqqa.

– USA stöder grupper i söder också. De ska skära av vägen och hindra att iranier och ryssar sprids i området. USA vill kontrollera gränsen mot Irak genom dessa grupper. USA har sitt projekt, vi har vårt. Och det är inte att dela utan att förena Syrien. Vad som kommer att ske beror på syriskt folk.

• **Är ni inte rädda för att USA kommer att bita sig fast i Syrien, såsom de gjort i Afghanistan och Irak, och att ni blir utnyttjade?**

– Nej, vi har våra styrkor på marken, vi litar på dem och vårt folk. Vi ingår inte i de

amerikanska styrkorna och inte heller i de ryska. Vi blir inte utnyttjade av någon.

• **Min bild är att den överväldigande majoriteten av syrierna, och det gäller både de många anhängarna till president Bashar al-Assad och den inhemska oppositionen, är motståndare till det väpnade upproret. De önskar en politisk lösning för att få fred och kunna fortsätta genomföra reformer. Hur förena dessa uppfattningar med er vision?**

– Det är komplicerat, det är en politisk och diplomatisk kamp. Visst, de vill ha lugn och stabilitet och vill leva i fred. Men vilket är deras projekt? Ett centraliserat Syrien styrt av Assadfamiljen eller av oppositionen? Vi anser att de saknar ett demokratiskt projekt för hela syriska folket där varje nation och religion kan finnas med.

– Men låt oss sätta oss ned och diskutera så får de presentera sina projekt, vi är inte emot samtal. Bara genom dialog kan vi nå en lösning.

Därför skickade Trump missiler mot Syrien – källor i maktens korridorer berättar

Patrik Paulov

Proletären 30/6 2017

. Donald Trump, utrikesminister Rex Tillerson m fl befann sig den 6 april på presidentens gods i Palm Beach när Pentagon informerade om resultatet av missilattacken mot den syriska flygbasen.

Vad hände vid den påstådda kemgasattacken i syriska Khan Sheikhun den 4 april? Varför beslutade Donald Trump att skicka missiler mot Syrien? Utifrån högt uppsatta källor i USA presenterar den prisade journalisten Seymour Hersh nya uppgifter om spelet i Washington. Men det sensationella avslöjandet tystas ned i media som istället återger uppgifter som stämmer överens med den bild av Syrien som formats av regimskiftesivrarna i USA.

Den 25 juni publicerades den tyska dagstidningen *Die Welt* en stort uppslagen artikel med rubriken ”Syrien: Trumps röda linje”. Artikelförfattaren Seymour Hersh är en av USA:s mest kända journalister. 1968 avslöjade han USA:s massaker i Song My, Vietnam, och 2004 avslöjade han tortyren i Abu Ghraibfängelset i det ockuperade Irak.

Hersh har byggt upp ett stort kontaktnät inom det politiska etablissemanget, underrättelse-tjänsterna och militären. Det betyder inte att allt Hershs källor hävdar är sant.

Men hans undersökande journalistik har genom åren gett viktiga inblickar i maktens korridorer. Som när han redan 2007 skrev att USA börjat destabilisera Syrien och att Vita huset visste att detta samtidigt gynnade al-Qaidaextremister.

Artikeln i Die Welt baseras på en källa som tjänstgjort på höga poster i USA:s försvarsdepartement och CIA, och på utskrifter av samtal mellan säkerhetsrådgivare och en soldat på en av USA:s militärbaser i Mellanöstern.

Här framkommer följande:

- USA hade i förväg fått information om att Syrien den 4 april skulle angripa ett möte i Khan Sheikhun mellan ledare för al-Qaida och andra extremistgrupper. Ryssland och USA har ett pågående informationsutbyte för att undvika olyckor och konfrontation i det krig där båda länderna säger sig bekämpa terrorismen.
- I den tvåvåningsbyggnad som Syrien bombade den 4 april fanns på bottenvåningen ett lager med bland annat vapen, ammunition, mediciner, gödningsmedel och klorbaserat saneringsmedel, något som kan förklara efterföljande explosioner.
- När bilderna på döda barn spreds över världen – bilder som kom från Vita hjälmarna och andra källor som verkade fritt i detta al-Qaidastyrda område – rycktes Trump med. Det fanns inga bevis för att det var en kemgasattack. När presidenten undrade om saringas lagrats på någon flygplats i området svarade underrättelsetjänsterna att de inte hade några bevis för förekomsten av sarin på Shayratbasen, varifrån syriskt flyg utgått den 4 april.
- Det spelade ingen roll. 59 Tomahawkmissiler sköts mot Shayrat den 6 april. Det var i mycket en show. Ryssland hade förvarnats, varför den syriska militären kunde minimera skadorna. Det var främst gamla plan som förstördes och basen kunde snabbt repareras. Försiktigheten var ett resultat av att militärer i Trumps närhet inte ville riskera en upptrappad konflikt med Ryssland.
- Propagandistiskt blev framgången desto större. Plötsligt applåderades Trump av många av dem som tidigare hånat honom på hemmaplan och i omvärlden. Och mediebilderna av Assad och Putin som hänsynslösa skurkar befästes.

Om Hershs beskrivning är korrekt vet vi inte. Men hans version framstår som betydligt mer trovärdig än att Assadregeringen skulle utföra en kemisk attack utan militärt värde och därmed underminera det arbete syrier och ryssar gjort för att övertyga Trump och övriga ledare i väst att Syrien för ett rättmätigt krig mot terrorismen.

Två saker bör noteras.

Det ena är att den världsberömda Hersh får allt svårare att publicera sig. I USA går det inte längre, och den aktuella artikeln stoppades av brittiska *London Review of Books*. Därför blev det *Die Welt*.

Tysklands tillbakadragna roll i Syrienkonflikten kan förklara att tyska medier i högre utsträckning än andra kan gå emot Washingtons verklighetsbeskrivning.

Det andra är att Vita huset, dagen efter att Hershs artikel publicerats, utfärdade en varning om att Assad förbereder en ny kemgasattack.

Ser vi en upprepning av det som hände i april? Eller är det massdöden i Mosul eller Raqqa, orsakad av USA:s flygbombningar, som ska döljas genom att åter rikta blickarna mot Assad?

En ny falsk kemgasattack som tvingar Trump att bomba igen är för övrigt något som Hershs underrättelsekälla varnar för i artikeln i *Die Welt*.

Och de svenska medierna? Precis som i de flesta länder blir Hersh avslöjande inte ens notiser.

Men Vita husets varning för den kemgasande diktatorn sprids vidare utan minsta ifrågasättande av uppgifterna. Liksom varje påstående som stämmer överens med den bild av

Syrien som formats av regimskiftesivrarna i USA.

Fakta och bakgrund

Ny oseriös OPCW-rapport?

- Organisationen för förbud mot kemiska vapen (OPCW) rapporteras ha slutfört en ny rapport om attacken 4 april i syrisk Khan Sheikhun. Enligt den har nervgasen sarin eller liknande substanser använts, vilket konstaterats genom intervjuer, prover från marken samt från offren.
- Då rapporten när detta skrivs inte är offentliggjord vet vi inte några detaljer om undersökningen. Vad vi däremot känner till är OPCW:s agerade inför dess första utlåtande från den 19 april. OPCW sa då att bevisen för förekomsten av sarin var ”obestridliga”. Men *Proletären* konstaterade kort därefter att OPCW inte utrett händelsen på ett seriöst sätt.
- OPCW hade inte själv besökt Khan Sheikhun. Vad gäller proverna från offren angavs inte vem som försett OPCW med dem eller vem som utfört testerna. Det är viktigt att redovisa. För hur trovärdiga är bevisen om de kommer från Vita hjälmarna eller andra som verkar i samråd med de al-Qaidagrupper som styr Khan Sheikhun? Hur trovärdiga är bevisen om proverna hämtats från sjukhus i Turkiet och testats i turkiska labb? Turkiets repressiva regering, militär och säkerhetstjänst har ju i årtal stött ”rebellernas” krig för att störta Syriens regering.
- OPCW hade då inte heller besök den syrisk flygbasen Shayrat, varifrån sarinattacken sades ha utgått, trots inbjudan från Syriens regering.
- Efter rapporten 19 april ifrågasatte flera länder OPCW:s opartiskhet. Ryssland och Iran krävde att experter från fler länder borde ingå och sade organisationens team själv måste besöka de misstänkta brottsplatserna. Förslaget avvisades bestämt av USA och andra västländer.
- Ett trovärdighetsproblem är att OPCW:s generaldirektör Ahmet Uzumcu tillhör makteliten i Turkiet, bland annat har han varit landets Nato-ambassadör.
- Scott Ritter, tidigare FN-vapeninspektör i Irak, dömer ut OPCW:s metoder som ovetenskapliga. Ritter drar paralleller mellan dagens anklagelser mot Syrien och de falska påståendena om förekomsten av irakiska massförstörelsevapen, som användes för att motivera USA:s anfall 2003.